

chefer ikke hører, og uanset Dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1927 pag. 431 o. flg., der alene angaar vedkommende Embedsmands civile Ansvar, samt Dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1926 pag. 499 o. flg. der angaar en Embedsmand, hvis Embedsomraade (jfr. Dommen) var „saa ringe“, at Tiltalte fik Tid nok til at beskæftige sig med alle Enkeltheder i sit Embede“, ikke vil finde, at de nævnte Herrer har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 143, navnlig i Betragtning af, at Ministeriets Pengevæsen ikke for dem, der iøvrigt er kendte som dygtige og samvittighedsfulde Embedsmænd, kunde være andet end et i Forhold til deres øvrige Virksomhed som Departementschefer ganske uvæsentligt og underordnet Omraade, hvortil for Departementschef Busck-Nielsens Vedkommende endvidere kommer, at han havde Grund til at tro, at den af ham trufne Ordning indenfor Ministeriet involverede et vist Tilsyn med Arendrups Regnskabsvæsen, og for Departementschef Dalhoffs Vedkommende, at det fra 1927 ikke kan tilskrives hans Forsømmelighed, men de paagældende Revisionsinstitutters mangelfulde Udstyrelse med Personale, at en Revision af Arendrups Regnskaber ikke har fundet Sted.

Som sidste Spørgsmaal fremstiller sig da for Departementschef Dalhoffs Vedkommende det denne vedrørende Punkt 4), der efter min Mening af alle de fremhævede Punkter snarest kunde have Udsigt til af Domstolene at ville blive henført under Straffelovens § 143.

Det bliver imidlertid formentlig altid tvivlsomt, i hvilken Grad man vil tvinge en Foresat til paa Forhaand at væbne sig med Mistro mod og som Følge deraf paalægge ham en positiv udenfor den ordinære Praksis liggende Virksomhed for ikke at lade sig paavirke af en betroet, og hidtil gennem mange Aars upaaklagelig Virksomhed som fuldt paalidelig anset Embedsmands Anbringender paa Omraader, der ikke paa Forhaand kan antages at spille nogen Rolle for denne selv og hans Interessesfære.

Jeg er tilbøjelig til at mene, at Domstolene i saa Henseende i hvert Fald overfor en kongelig, i Centralstyrelsen, ansat Embedsmand, vil indrømme hans Foresatte en meget rummelig Margin, og da det paagældende Punkt desuden i Forhold til selve Hovedspørgsmaalene i nærværende Sag er af ret underordnet Betydning, kan jeg ikke tilraade paa dette Grundlag at rejse en offentlig Straffesag for at drage Departementschefen til Ansvar.

En saadan Sag forekommer mig desuden i det hele taget i nærværende Tilfælde utilraadelig, fordi det formentlig derunder med Styrke vil kunne gøres gældende — og utvivlsomt ogsaa vil blive gjort gældende — at Ministeriets Regnskabsvæsen i det hele har lidt af saadanne Grundskader (se foran under Forhold III., Punkterne 1—4), at de Forsømmeligheder, der kan lægges de enkelte Embedsmænd til Last i Retning af manglende Tilsyn etc., kommer til at staa som forholdsvis uvæsentlige og undskyldelige.

Vil man ikke gøre de nævnte Embedsmænd umiddelbart ansvarlige for disse Grundskader — og herom kan der formentlig som udviklet ovenfor ikke være Tale — vil det neppe være muligt overfor Domstolene at godtgøre, at Betingelserne for Embedsmændenes Ansvar for det af dem hver for sig udviste, i det foregaaende nærmere klarlagte Forhold, efter Straffelovens § 143 er til Stede.

AUG. GOLL.
